

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نجلا زمانی
۲۶ می ۲۰۲۳

مصاحبه با دانشجوی معترضی که از ادامه تحصیل در افغانستان محروم شد

در مصاحبه ای که بخش مدیا و ارتباطات "انستیتوت باختر" در برلین- آلمان در رابطه به بررسی "علل و عواقب مسدود شدن دانشگاه‌ها و مراکز تحصیلات عالی به روی زنان و دختران در افغانستان" انجام داد و از طریق پادکست و صفحات اجتماعی انستیتوت باختر به نشر رسید، خانم "ژولیا پاریسی" دانشجوی رشته ادبیات یکی از دانشگاه‌های خصوصی و عضو رهبری جنبش خودجوش زنان معترض افغانستان گفت: در حال حاضر از ادامه تحصیل محروم شده ایم. ما در گذشته با تقبل زحمات زیاد توانستیم درس بخوانیم. متأسفانه با حضور طالبان دروازه‌های مکاتب و دانشگاه‌ها به روی دختران بسته شد. او می‌گوید: من به عنوان یک دانشجوی، هیچ وقت نمی‌گذارم که حقم پایمال شود. آزادی، تحصیل و کار حق من است. اگرچه اعتراضات ما سرکوب می‌شود؛ اما، مثل من بسیاری از دانشجویان با قلم، اعتراضات خیابانی و ساختن ویدیو کلیپ و ارسال به رسانه‌ها به مبارزه ادامه می‌دهند و تا زمانی که دروازه‌های مکاتب و دانشگاه‌ها به روی دختران در افغانستان باز نشود ما هرگز سکوت نمی‌کنیم. وی در رابطه به این که آیا مقام‌های وزارت تحصیلات عالی دلایل قانع‌کننده‌ای جهت بستن دانشگاه‌ها و مراکز تحصیلات عالی به روی زنان و دختران در افغانستان دارند؟

می گوید: طالبان ادعا دارند، در اسلام به زنان حق تحصیل داده نشده است و نباید با پسران به صورت مختلط درس بخوانند. شرایط اسلام این نیست که دختر و پسر یکجا درس بخوانند. اگر مردی در بیرون از خانه کار کند لازم نیست که زن هم کار کند و نان آور خانه باشد. برای جلوگیری از گناه باید زنان درس نخوانند و کار نکنند. او می گوید: طالبان حتا حجاب اجباری را وضع کردند و ما حجاب را هم رعایت نمودیم و به درس خواندن ادامه دادیم. طالبان صنوف درسی دختر و پسر را جدا ساختند و ما قبول کردیم اما با پذیرش تمام شرایط وضع شده از سوی طالبان، متأسفانه باز هم دروازه های دانشگاه ها را به روی دختران بستند و همچنان به توهین زنان ادامه می دهند. دانشجویان دختر بسیار تلاش نمودند تا با طالبان بحث و مذاکره نمایند اما آنها تا به حال حاضر نشده اند با هیچ کسی در این زمینه وارد بحث شوند و هیچ دلیل قانع کننده ای برای بسته شدن دانشگاه ها به روی دختران ندارند.

او در مورد عواقب بسته شدن دانشگاه به روی دختران می گوید: زمانی که در یک کشور زنان و دختران نتوانند درس بخوانند، جامعه و کشور پیشرفت نمی کند و افغانستان در گودال جهل و تاریکی فرو می رود. مهاجرت، ازدواج های اجباری و مشکلات روحی و روانی در میان مردم زیادتر می شود. او اظهار می دارد دختران خودم حال روحی بدی دارند. ما کوشش کردیم جهت رفع مشکلات روحی شان کلاس های آن لاین بگیریم. اما این کلاس ها کیفیت کلاس های حضوری را ندارند. از این رو برخی دخترانی که با چنین مشکلاتی رو به رو هستند، مأیوس و ناامید شده، دست به خودکشی می زنند.

او خطاب به جامعه جهانی می گوید: ما یکسال است که از جامعه جهانی درخواست کمک کردیم تا صدای ما را بشنوند. فقط اعلامیه های زیادی مبنی بر این که طالبان باید مکاتب و دانشگاه ها را به روی دختران باز کنند، صادر شد و طالبان هم این موضوع را جدی نگرفتند. رشته های تحصیلی را محدود نمودند و به دانشجویان دختر اجازه ندادند در رشته های انجینیری تحصیل کنند. حتا رشته های تحصیلی را خودشان برای دانشجویان انتخاب می نمودند. خواست ما از جامعه جهانی این است که تغییرات کلی باید در سرتاسر کشور به وجود آید و حکومتی که براساس آراء مردم باشد، روی کار آید. حکومتی که بتواند برای مردم کار کند. در حال حاضر فقر و بیسوادی در جامعه بیداد می کند و دروازه های زندگی به روی مردم بسته شده است. جامعه جهانی باید روی حکومت مشارکتی و مردمی کار کند، بعد روی مسایل مربوط به دانشگاه.

او همچنان در پیامش خطاب به دختران دانشجو می گوید: دختران دانشجو خاموش نمانند. نگذارند دروازه های دانشگاه ها به رویشان بسته شود. نگذارند حکومتی که برخاسته از آرای ملت نیست، رشد کند. حکومت فعلی به زنان، کودکان و مردان رحم نمی کند. ما باید متحد باشیم تا افغانستان را از جهل و تاریکی نجات دهیم.